

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

18. května 2022 *

„Hospodářská soutěž – Spojování podniků – Odvětví výroby zdravotnických přístrojů – Rozhodnutí, kterým se ukládá pokuta za uskutečnění spojení podniků před jeho oznámením a povolením – Článek 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článek 14 nařízení (ES) č. 139/2004 – Mezitímní transakce a konečná transakce – Struktura pro převod – Jediné spojení – Právo na účinnou procesní obranu – Legitimní očekávání – Zásada legality – Proporcionalita – Výše pokut – Polehčující okolnosti“

Ve věci T-609/19,

Canon Inc., společnost se sídlem v Tokiu (Japonsko), zastoupená U. Soltészem, W. Boschem, C. von Köckritzem, K. Winkelmannem, M. Reynoldsem, J. Schindlerem, D. Artsem a W. Devroem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Contem a C. Urraca Caviedesem, jako zmocněnci,

žalovaná,

podporovaná

Radou Evropské unie, zastoupenou A.-L. Meyer a O. Segnanou, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU znějící primárně na zrušení rozhodnutí Komise C(2019) 4559 final ze dne 27. června 2019, kterým se ukládá pokuta za neoznámení spojení podniků v rozporu s čl. 4 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004 a za uskutečnění spojení podniků v rozporu s čl. 7 odst. 1 téhož nařízení (věc M.8179 – Canon v. Toshiba Medical Systems Corporation), a podpůrně na zrušení nebo snížení výše pokut uložených žalobkyni,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení A. Marcoulli, předsedkyně, S. Frimodt Nielsen a R. Norkus (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Zwodziak-Carbonne, radová,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. července 2021,
vydává tento

Rozsudek¹

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Canon Inc., je nadnárodní společnost zaměřená na výrobu zobrazovacích a optických přístrojů, včetně fotoaparátů, videokamer, kopírek, stepperů a počítačových tiskáren. Po akvizici společnosti Toshiba Medical Systems Corporation (dále jen „TMSC“) se žalobkyně zaměřuje rovněž na výrobu zdravotnických přístrojů.
- 2 Společnost TMSC, která se zabývá vývojem, výrobou a prodejem zdravotnických přístrojů a poskytováním technických služeb v této oblasti, byla před akvizicí ze strany žalobkyně plně vlastněnou dceřinou společností společnosti Toshiba Corporation (dále jen „Toshiba“). Po této akvizici byla obchodní firma společnosti TMSC změněna na „Canon Medical Systems Corporation“.

A. Získání společnosti TMSC žalobkyní

- 3 Na začátku roku 2016 měla společnost Toshiba vážné finanční potíže. Konkrétně podle společnosti Toshiba s ohledem na předpokládaný hospodářský výsledek hrozilo, že bude muset akcionářům oznámit záporný výsledek hospodaření za účetní rok 2015 (končící dnem 31. března 2016). Vzhledem k tomu, že žádná akciová společnost podobné velikosti jako Toshiba v poslední době v Japonsku záporný výsledek hospodaření akcionářům neoznámila, bylo obtížné předvídat, jaký dopad bude mít taková událost na obchodní výsledky, finanční situaci a tržní hodnotu společnosti Toshiba.
- 4 Společnost Toshiba proto zahájila zrychlené nabídkové řízení na prodej společnosti TMSC.
- 5 Nejprve společnost Toshiba dne 19. února 2016 navrhla uchazečům strukturu transakce označenou jako návrh „80/20“.
- 6 V rámci nabídkového řízení každý uchazeč předložil návrhy, které zohledňovaly finanční situaci společnosti Toshiba. Žalobkyně ve své nabídce navrhla společnosti Toshiba novou transakční strukturu. Důvodem pro tuto novou strukturu bylo, aby byl prodej TMSC uznán za kapitálový vklad v účetnictví společnosti Toshiba nejpozději dne 31. března 2016, avšak žalobkyně získala formálně kontrolu až po získání nezbytných povolení od příslušných orgánů pro hospodářskou soutěž.
- 7 Na základě nové struktury transakce navržené žalobkyní by již podle společnosti Toshiba nebyla TMSC její dceřinou společností pro účely všeobecně uznávaných účetních zásad Spojených států amerických („United States GAAP“) (viz bod 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

¹ – Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

- 8 Společnost Toshiba uvádí, že po analýze proveditelnosti a dopadů návrhů předložených jednotlivými uchazeči dospěla k závěru, že návrh žalobkyně je nejkonkurenceschopnější a jediný, u kterého není pro převod celé kupní ceny vyžadováno povolení v rámci postupu kontroly spojování podniků (viz bod 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 9 Akvizice společnosti TMSC žalobkyní byla zveřejněna dne 17. března 2016. Ve stejný den žalobkyně oznámila, že uzavřela se společností Toshiba smlouvu o převodu akcií týkající se akvizice společnosti TMSC společností Toshiba, a společnosti Toshiba a TMSC oznámily, že společnost Toshiba schválila prodej společnosti TMSC žalobkyni a že společnost TMSC již není dceřinou společností skupiny Toshiba.
- 10 Podle návrhu žalobkyně přeměnila společnost TMSC svých 134 980 060 kmenových akcií a vytvořila nové třídy akcií za účelem provedení struktury transakce.
- 11 Dne 15. března 2016 byly změněny stanovy společnosti TMSC tak, že do nich byly doplněny nové třídy akcií a doplňkové akcie.
- 12 Zprvé vytvořila společnost TMSC tři kategorie akcií:
 - akcie třídy A (akcie s hlasovacím právem),
 - akcie třídy B (akcie bez hlasovacího práva) a
 - akcie třídy C (akcie s hlasovacím právem s možností zpětného odkupu ze strany TMSC).
- 13 Zadruhé přeměnila společnost TMSC všechny své kmenové akcie na akcie třídy C a vytvořila opce na akcie pro účely povinného odkupu všech akcií třídy C.
- 14 Zatřetí dne 16. března 2016 přeměnila společnost TMSC akcie třídy C a vydala za ně:
 - 20 kusů akcií třídy A,
 - jednu akcii třídy B a
 - 100 opcí na akcie vztahujících se k akciím třídy C.
- 15 Nabídka žalobkyně spočívala ve dvoustupňové struktuře transakce.
- 16 V prvním stupni uzavřely žalobkyně a společnost Toshiba dne 17. března 2016 smlouvu „Shares and Other Securities Transfer Agreement“, podle které nabyla žalobkyně akcii třídy B bez hlasovacího práva za 4 930 jenů (přibližně 40 eur) a 100 opcí na akcie třídy C s hlasovacím právem společnosti TMSC za 665 497 806 400 jenů (přibližně 5 280 000 000 eur) s tím, že toto hlasovací právo však nemohlo být vykonáváno, dokud nebyly uplatněny akciové opce. Téhož dne uzavřely společnosti MS Holding, účelová společnost založená dne 8. března 2016 zvláště pro účely transakce, a Toshiba „Excluded share Transfert Agreement“, na jejímž základě koupila společnost MS Holding zbývajících 20 akcií třídy A s hlasovacím právem společnosti TMSC za 98 600 jenů (přibližně 800 eur). Tyto dvě transakce se v rozhodnutí Komise C (2019) 4559 final ze dne 27. června 2019, kterým se ukládá pokuta za neoznámení spojení podniků v rozporu s čl. 4 odst. 1

nařízení (ES) č. 139/2004 a za uskutečnění spojení podniků v rozporu s čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení (věc M.8179 – Canon v. Toshiba Medical Systems Corporation, dále jen „napadené rozhodnutí“), společně označují jen jako „mezitímní transakce“.

- 17 Ve druhém stupni, provedeném dne 19. prosince 2016 po získání posledního příslušného povolení ke spojení, žalobkyně uplatnila 100 opcí na akcie třídy C za účelem nabytí příslušných akcií s hlasovacím právem společnosti TMSC, zatímco společnost TMSC nabyla zmíněnou jednu akcii třídy B bez hlasovacího práva žalobkyně za 4 930 jenů (přibližně 40 eur) a zbývajících 20 akcií třídy A s hlasovacím právem společnosti MS Holding za 36 098 600 jenů (přibližně 300 000 eur). Tyto dvě transakce jsou v napadeném rozhodnutí společně označeny jako „konečná transakce“.
- 18 Všechny tyto transakce jako celek jsou v napadeném rozhodnutí označeny jako „spojení“.

B. Fáze před oznámením

- 19 Dne 11. března 2016 zaslala žalobkyně Evropské komisi žádost o jmenování týmu v souvislosti s navrhovaným získáním výlučné kontroly nad společností TMSC ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Nařízení ES o spojování) (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03 s. 40).
- 20 V e-mailu ze dne 5. dubna 2016 zaslala žalobkyně Komisi část formuláře CO týkající se navrhované struktury transakce a stručnou prezentaci popisující jednotlivé fáze transakce.
- 21 Dne 28. dubna 2016 předložila žalobkyně Komisi první návrh formuláře CO. Dne 11. května 2016 zaslala Komise žalobkyni několik otázek k návrhu formuláře CO, z nichž tři se týkaly struktury transakce, na které žalobkyně odpověděla dne 27. května 2016.

C. Oznámení a rozhodnutí o povolení spojení

- 22 Dne 12. srpna 2016 oznámila žalobkyně Komisi v souladu s článkem 4 nařízení č. 139/2004 získání výlučné kontroly nad společností TMSC nabytím 100 % jejích akcií v souladu s řádným postupem kontroly spojování podniků. Žalobkyně upřesnila, že oznámení je třeba chápat tak, že se vztahuje na celé spojení, tedy na mezitímní transakci a na konečnou transakci.
- 23 Při posuzování spojení se z šetření Komise nedalo dovodit, že by se mohly objevit jakékoli obavy z ohrožení hospodářské soutěže. Z tohoto důvodu přijala Komise dne 19. září 2016 rozhodnutí o povolení v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení č. 139/2004 a článkem 57 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP).

D. Správní řízení a napadené rozhodnutí

- 24 Dne 18. března 2016, několik dní po doručení žádosti žalobkyně o jmenování týmu v souvislosti s jejím zamýšleným získáním výlučné kontroly nad společností TMSC, obdržela Komise stížnost od anonymního stěžovatele.
- 25 Dne 11. května 2016 zaslala Komise žalobkyni žádost o informace týkající se jejího prvního návrhu formuláře oznámení ze dne 28. dubna 2016, v odpovědi na niž předložila žalobkyně své připomínky.

- 26 Dne 29. července 2016 informovala Komise žalobkyni, že zahájila šetření, které by mohlo vést k uložení pokut na základě čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 za možné porušení povinnosti odložit spojení stanovené v čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení a porušení oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 27 Dne 5. září 2016 obdržela Komise od žalobkyně doplňující vyjádření.
- 28 Dne 6. října 2016 se uskutečnila schůzka mezi Komisí a žalobkyní.
- 29 Rozhodnutím ze dne 7. října 2016 přijatým podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 požádala Komise žalobkyni a společnosti TMSC a Toshiba o poskytnutí informací a interních dokumentů. Žalobkyně a společnost TMSC odpověděly dne 4. listopadu 2016. Společnost Toshiba poskytla své odpovědi v období mezi 4. listopadem a 1. prosincem 2016.
- 30 Dne 5. listopadu 2016 zaslala žalobkyně Komisi dopis týkající se jejích připomínek k jednání ze dne 6. října 2016 a k rozhodnutí ze dne 7. října 2016.
- 31 V návaznosti na e-maily od Komise poskytly společnosti Toshiba a TMSC a žalobkyně dne 15. února, 24. února a 15. března 2017 (v uvedeném pořadí) další dokumenty.
- 32 Dne 6. července 2017 zaslala Komise žalobkyni oznámení námitek podle článku 18 nařízení č. 139/2004, ve kterém dospěla k předběžnému závěru, že žalobkyně porušila úmyslně nebo přinejmenším z nedbalosti čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a uvedla, že z tohoto důvodu zamýšlí uložit pokutu podle čl. 14 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 33 Dne 15. března 2018 předložila žalobkyně písemné připomínky a požádala o slyšení.
- 34 Dne 3. května 2018 se konalo slyšení, během něhož žalobkyně předložila své argumenty.
- 35 Dne 8. května 2018 zaslala Komise žalobkyni e-mail s otázkami, na které žalobkyně nebyla schopna odpovědět během slyšení dne 3. května 2018. Žalobkyně předložila své odpovědi dne 24. května 2018.
- 36 Dne 11. června 2018 obdržela Komise od žalobkyně doplňující informace. Kromě toho žalobkyně v odpovědi na oznámení námitek požádala Komisi o ukončení řízení pro nesplnění povinnosti s ohledem na kritérium stanovené Soudním dvorem v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 37 Dne 30. listopadu 2018 zveřejnila Komise dodatečné oznámení námitek, v němž dospěla k předběžnému závěru, že jednání žalobkyně představuje porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a to i na základě výkladu právního rámce stanoveného v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 38 Dne 21. ledna 2019 předložila žalobkyně své odpovědi na dodatečné oznámení námitek a požádala o druhé slyšení, které se konalo dne 14. února 2019.
- 39 Dne 25. února 2019 zaslala Komise žalobkyni e-mail s otázkami, na které žalobkyně nebyla schopna odpovědět na slyšení dne 14. února 2019. Žalobkyně předložila své odpovědi 13. března 2019.

- 40 Dne 3. dubna 2019 předložila žalobkyně Komisi doplňující připomínky k přístupu Komise, pokud jde o rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 41 Dne 27. června 2019 přijala Komise napadené rozhodnutí.
- 42 První čtyři články výroku napadeného rozhodnutí zní:

„Článek 1

[Žalobkyně] tím, že neoznámila spojení s významem pro celou Evropskou unii před jeho uskutečněním (dne 17. března 2016), aniž k tomu byla výslovně oprávněna podle čl. 7 odst. 2 nařízení [...] č. 139/2004 nebo na základě rozhodnutí přijatého podle čl. 7 odst. 3 tohoto nařízení, porušila přinejmenším z nedbalosti čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení.

Článek 2

[Žalobkyně] tím, že uskutečnila spojení s významem pro celou Evropskou unii (dne 17. března 2016) před jeho povolením (dne 19. září 2016), porušila přinejmenším z nedbalosti čl. 7 odst. 1 nařízení [...] č. 139/2004.

Článek 3

Za porušení uvedené v článku 1 tohoto rozhodnutí se [žalobkyni] ukládá pokuta ve výši 14 000 000 eur v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 139/2004.

Článek 4

Za porušení uvedené v článku 2 tohoto rozhodnutí se [žalobkyni] ukládá pokuta ve výši 14 000 000 eur v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení (ES) č. 139/2004“. (*neoficiální překlad*)

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 43 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. září 2019 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 44 Dne 27. listopadu 2019 předložila Komise žalobní odpověď.
- 45 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. ledna 2020 podala Rada Evropské unie návrh na vstup do probíhajícího řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.
- 46 Rozhodnutím ze dne 5. března 2020 předsedkyně šestého senátu Tribunálu toto vedlejší účastnictví povolila. Rada předložila spis vedlejší účastnice dne 24. dubna 2020 a hlavní účastnice řízení k němu předložily svá vyjádření ve stanovených lhůtách.
- 47 Hlavní účastnice řízení předložily repliku a dupliku dne 18. března a 26. června 2020.
- 48 Dopisem ze dne 28. července 2020 podala žalobkyně žádost o konání jednání na základě čl. 106 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.

- 49 Žalobkyně se domáhá, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - podpůrně zrušil nebo podstatně snížil uložené pokuty;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 50 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 51 Rada navrhuje, aby Tribunál zamítl v plném rozsahu námitku protiprávnosti vznesenou ve vztahu k čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004.

III. Právní otázky

- 52 Na podporu své žaloby předkládá žalobkyně tři žalobní důvody, z nichž první vychází z toho, že neporušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, druhý z porušení článku 14 nařízení č. 139/2004 a třetí z porušení článku 18 nařízení č. 139/2004 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

A. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z tvrzení, že žalobkyně neporušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004

- 53 Úvodem je třeba uvést, že v bodě 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise shrnuje svůj přístup, na jehož základě dospěla k závěru, že došlo k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, takto:

„[...]

- a) Mezitímní transakce a konečná transakce představovaly společně jediné spojení ve smyslu článku 3 nařízení [č. 139/2004] a judikatury unijních soudů, které spočívalo v získání kontroly nad společností TMSC ze strany [žalobkyně] (viz část 4.1).
- b) Vzhledem k tomu, že jsou součástí jediné spojení, jsou spolu mezitímní a konečná transakce z podstaty věci úzce propojeny. Mezitímní transakce byla totiž nezbytnou fází k dosažení změny kontroly nad společností TMSC, která měla přímou funkční vazbu na získání kontroly nad společností TMSC ze strany [žalobkyně]. Z těchto důvodů mezitímní transakce přispěla (přínejmenším částečně) ke změně kontroly nad společností TMSC ve smyslu rozsudku Ernst & Young. Provedením mezitímní transakce [žalobkyně] částečně uskutečnila jediné spojení spočívající v získání kontroly nad společností TMSC [ze strany žalobkyně] (viz část 4.2).
- c) Tím, že uskutečnila spojení spočívající v získání kontroly nad společností TMSC před oznámením a schválením Komisí, porušila [žalobkyně] čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení [č. 139/2004] (viz část 4.3).“ (*neoficiální překlad*)

- 54 První žalobní důvod se dělí na čtyři části. První část vychází z tvrzení, že mezitímní transakce nepředstavuje získání kontroly ze strany žalobkyně. Druhá část vychází z tvrzení, že nedošlo k částečnému uskutečnění spojení, které by porušovalo čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Třetí část vychází z údajného zjevně nesprávného posouzení při uplatňování pojmu „částečné uskutečnění“ „jediného spojení“. Čtvrtá část vychází z tvrzení, že nedošlo k obcházení postupu kontroly spojení *ex ante*.

1. K první části vycházející z tvrzení, že mezitímní transakce nepředstavuje získání kontroly

- 55 V rámci první části žalobkyně tvrdí, že mezitímní transakce nevedla k tomu, že by získala kontrolu, a tudíž nemůže představovat předčasné uskutečnění spojení.
- 56 Tato první část se dělí na dvě dílčí části. V rámci první dílčí části žalobkyně tvrdí, že k předčasnému spojení podniků dochází pouze v případě, že došlo k získání kontroly. V rámci druhé dílčí části žalobkyně tvrdí, že starší judikatura potvrzuje, že změna kontroly je jediným relevantním kritériem.

a) K první dílčí části, podle které předčasné uskutečnění spojení vyžaduje získání kontroly

- 57 Podle tvrzení žalobkyně ze znění čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 vyplývá, že k předčasnému uskutečnění spojení dochází pouze v případě získání kontroly. Podle ní je nesporné, že pojem „spojení“ použitý v těchto ustanoveních musí být definován s ohledem na článek 3 nařízení, podle kterého se spojeními rozumí získání, jež vedou ke změně přímé nebo nepřímé kontroly na trvalém základě. Kromě toho odkazuje žalobkyně na bod 44 a násled. rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), podle kterého předčasné uskutečnění spojení úzce souvisí s pojmem „spojení“ ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004, který vyžaduje získání kontroly, na bod 46 zmíněného rozsudku, podle něhož do oblasti působnosti čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení spadají pouze „operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku“, a na body 49 a 60 uvedeného rozsudku, podle kterého operace „[nepřispívají] k trvalé změně kontroly“, pokud nemají „přímou funkční vazbu na uskutečnění“ spojení, tedy pokud nemají „jako takové“ vazbu na trvalou změnu kontroly, přičemž toto kritérium vylučuje veškeré operace, které představují „propojení podmínek daného spojení“ v tom smyslu, že jsou „podpůrné či přípravné“ pro jeho uskutečnění. Podle žalobkyně přitom Komise v bodě 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uznává, že žalobkyně nezískala kontrolu nad společností TMSC před vydáním povolení Komise ze dne 19. září 2016. Žalobkyně dále odkazuje na rozsudek ze dne 6. července 2010, Aer Lingus Group v. Komise (T-411/07, EU:T:2010:281), podle kterého je účelem povinnosti odložit spojení předejít riziku, že se Komise ocitne v situaci, kdy by rozhodnutí o neslučitelnosti vyžadovalo, aby bylo doplněno rozhodnutím o zrušení určeným k ukončení kontroly, která byla získána dříve, než se Komise vyjádřila k soutěžním účinkům, a z toho dovozuje, že dosah této povinnosti nesmí přesahovat rámec toho, co je nezbytné k zajištění, že restrukturalizace podniků nebude mít za následek trvalé omezení hospodářské soutěže. Konečně podle žalobkyně nebyla kontrola spojení Komisí nikdy žádným způsobem ohrožena, jelikož žalobkyně získala kontrolu nad společností TMSC až poté, co získala všechna povolení od dotčených orgánů pro hospodářskou soutěž, a to včetně povolení vydaného Komisí.
- 58 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.

- 59 Mezi účastnicemi řízení je nesporné, že v průběhu mezitímní transakce nebyla společnost TMSC kontrolována žalobkyní.
- 60 Je tedy třeba určit, zda je předčasné uskutečnění spojení možné pouze v případě, že byla získána kontrola cílového podniku, jak tvrdí žalobkyně.
- 61 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k uskutečnění spojení ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 dojde v okamžiku, kdy strany spojení uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku (rozsudky ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 46, a ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 50).
- 62 Okolnost, že jakékoli částečné uskutečnění spojení spadá do působnosti téhož článku, tedy odpovídá požadavku zajistit účinnou kontrolu spojení podniků. Kdyby totiž bylo stranám spojení zakázáno uskutečnit spojení prostřednictvím jediné operace, ale mohly by k témuž výsledku dojít postupnými částečnými operacemi, snižovalo by to užitečný účinek zákazu obsaženého v článku 7 nařízení č. 139/2004, a ohrožovalo by to tedy předběžnou povahu kontroly stanovené uvedeným nařízením, jakož i dosažení jeho cílů (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 47).
- 63 Rovněž bod 20 odůvodnění uvedeného nařízení stanoví, že je vhodné považovat za jediné spojení operace, které jsou úzce propojeny buď propojením jejich podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 48).
- 64 Pokud však uvedené operace, ačkoli jsou provedeny v rámci jediného spojení, nejsou nezbytné ke změně kontroly podniku dotčeného spojením, již nespadají do článku 7 nařízení č. 139/2004. Uvedené operace totiž – i když mohou být podpůrné či přípravné pro spojení – nemají přímou funkční vazbu na uskutečnění spojení, takže jejich provedení v zásadě nemůže narušit účinnost kontroly spojení podniků (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 49).
- 65 Konečně Soudní dvůr dospěl k závěru, že čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že spojení je uskutečněno pouze operací, která zcela či zčásti, fakticky či právně přispívá ke změně kontroly cílového podniku (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 59).
- 66 Vzhledem k tomu, že čl. 7 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 jsou dvě ustanovení týkající se pojmu „uskutečnění spojení“, je třeba mít za to, že to, co Soudní dvůr uvedl při projednávání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), ohledně prvního z uvedených ustanovení, platí i pro druhé z nich.
- 67 Komise tedy správně tvrdí, že z rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že Soudní dvůr rozlišuje mezi pojmy „spojení“ a „uskutečnění spojení“.
- 68 V tomto ohledu z bodu 45 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že podle článku 3 nařízení č. 139/2004, kde je definován pojem „spojení“, se spojení považuje za uskutečněné, „jestliže dojde ke změně kontroly na trvalém

základě“, zatímco z bodu 46 uvedeného rozsudku vyplývá, že k „uskutečnění spojení“ může dojít „v okamžiku, kdy strany spojení uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku“, tedy případně i před získáním kontroly nad cílovým podnikem.

- 69 Tento závěr podporuje i bod 59 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), z něhož vyplývá, že k tomu, aby došlo k uskutečnění spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, postačuje, že daná operace zcela či zčásti, fakticky či právně přispívá ke změně kontroly cílového podniku.
- 70 Z rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), tak vyplývá, že pojem „uskutečnění spojení“ uvedený v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 není omezen pouze na situaci, kdy konečný nabyvatel získá kontrolu cílového podniku, ale vztahuje se rovněž na každou operaci, která „přispívá“ k takové změně kontroly.
- 71 V tomto ohledu je argument žalobkyně, podle něhož Soudní dvůr v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), obecně vyloučil „veškeré operace, které jsou ‚podmíněně propojeny se spojením‘ v tom smyslu, že jsou ‚podpůrné či přípravné‘ pro jeho uskutečnění“, nesprávný, jelikož Soudní dvůr ve skutečnosti v bodě 49 zmíněného rozsudku (viz bod 64 výše) uvedl, že operace, které nejsou nezbytné ke změně kontroly a které tudíž – i když mohou být podpůrné či přípravné pro spojení – nemají přímou funkční vazbu na uskutečnění spojení, nespádají do oblasti působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004. Z tohoto bodu tedy vyplývá, že transakce spadají pod pojem „uskutečnění spojení“ i v případě, že jde o částečné uskutečnění ve smyslu bodů 47 a 51 uvedeného rozsudku, pokud zcela nebo zčásti přispívají ke změně kontroly cílového podniku.
- 72 Závěr uvedený v bodě 69 výše navíc nemůže být zpochybněn argumentací žalobkyně v rozsahu, v jakém vychází z doslovného výkladu výňatku z čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004. V něm je zmíněn případ, kdy musí být spojení oznámena po [...] nabytí kontrolního podílu“. Uvedené nařízení totiž v tomto odstavci popisuje různé případy, kdy může dojít k získání kontroly, a upřesňuje, v jakém okamžiku musí být v závislosti na daném případě učiněno oznámení. Jak podotýká Komise, odkaz na „nabytí kontrolního podílu“ se může vztahovat na situace upravené článkem 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004: ačkoli nepodléhají odkladnému povolení spojení, může uskutečnění veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo operací s cennými papíry vést k nabytí kontrolního podílu bez porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, jsou-li splněny požadavky stanovené v odstavci 2 tohoto ustanovení. Žalobkyně však netvrdí, že projednávaná věc spadá do oblasti působnosti čl. 7 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 73 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tudíž kritériem použitým v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), k určení, zda došlo k porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, není otázka, zda došlo k získání kontroly cílového podniku, nýbrž – jak tvrdí Komise – otázka, zda dotčená operace zcela nebo zčásti, fakticky či právně přispěla ke změně kontroly uvedeného podniku. Takové kritérium je obdobně použitelné, i pokud jde o čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 74 Pokud jde o výklad rozsudku ze dne 6. července 2010, Aer Lingus Group v. Komise (T-411/07, EU:T:2010:281), ze strany žalobkyně, podle kterého účinnost systému kontroly spojování ohrožují pouze operace, které vyžadují opatření spočívající ve zrušení spojení, je tento výklad nepřesný. Ve skutečnosti totiž Tribunál ve zmíněném rozsudku uvedl, že na jedné straně bez získání kontroly není Komise příslušná ke zrušení uvedeného spojení (rozsudek ze dne 6. července 2010, Aer Lingus Group v. Komise, T-411/07, EU:T:2010:281, bod 66) a na druhé

straně získání podílu, který sám o sobě neposkytuje kontrolu ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004, může spadat do působnosti článku 7 uvedeného nařízení (rozsudek ze dne 6. července 2010, Aer Lingus Group v. Komise, T-411/07, EU:T:2010:281, bod 83). Jinými slovy, Tribunál rozhodl, že získání kontroly je sice nezbytné k tomu, aby mohla Komise uplatnit svou pravomoc zrušit spojení, avšak není nutné k tomu, aby operace spadala do působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004.

- 75 Konečně, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého nebyla kontrola spojení Komisí nikdy žádným způsobem ohrožena, jelikož žalobkyně získala kontrolu nad společností TMSC až poté, co získala všechna povolení od dotčených orgánů pro hospodářskou soutěž, je tento argument nesprávný.
- 76 Žalobkyně se totiž domnívá, že „spojení jsou definována jako získání, která vedou ke změně přímé nebo nepřímé kontroly na trvalém základě“, a tudíž dokud není získána tato kontrola, nemůže dojít k předčasnému uskutečnění spojení.
- 77 Žalobkyně tak zaměňuje výrazy „uskutečnění“ a „získání“, což jsou v nařízení č. 139/2004 dva odlišné pojmy.
- 78 Pojem „uskutečnění“ se totiž vztahuje ke spojení (respektive transakci, která je upravena v čl. 7 odst. 4 nařízení č. 139/2004), zatímco pojem „získání“ se vztahuje ke kontrole.
- 79 Tyto dva pojmy přitom nelze zaměňovat. „Uskutečnění“ spojení může trvat určitou dobu, což vysvětluje pojmy částečné uskutečnění a jediné spojení, zatímco „získání“ kontroly nemůže být rozloženo v čase. Kontrola je totiž buď získána v okamžiku, kdy má subjekt možnost mít rozhodující vliv na cílovou společnost, nebo kontrola získána není. Pojem „získání kontroly“ tedy nemůže zahrnovat „částečné“ získání. Tvrzená „částečná kontrola“ tudíž na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nemůže být podmínkou pro částečné uskutečnění spojení.
- 80 Má-li tak být kontrola ze strany Komise účinná, musí být provedena nejen před získáním kontroly, ale zároveň před uskutečněním spojení, byť částečným. Jak již totiž bylo uvedeno v bodě 62 výše, kdyby bylo stranám spojení zakázáno uskutečnit spojení prostřednictvím jediné operace, ale mohly by k témuž výsledku dojít postupnými částečnými operacemi, snižovalo by to užitečný účinek zákazu obsaženého v článku 7 nařízení č. 139/2004, a ohrožovalo by to tedy předběžnou povahu kontroly stanovené uvedeným nařízením, jakož i dosažení jeho cílů (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 47).
- 81 První dílčí část prvního žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

b) Ke druhé dílčí části, podle které starší judikatura potvrzuje, že jediným relevantním kritériem je změna kontroly

- 82 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou soudů Evropské unie.
- 83 Žalobkyně tak zaprvé odkazuje na bod 25 rozsudku ze dne 6. července 2010, Aer Lingus Group v. Komise (T-411/07, EU:T:2010:281), podle kterého ke spojení dojde pouze tehdy, pokud podnik získá nad jiným podnikem kontrolu, tedy možnost mít nad tímto podnikem rozhodující vliv, a na bod 85 uvedeného rozsudku, podle kterého z důvodu neexistence skutečného převzetí kontroly nelze spornou kapitálovou účast považovat za spojení, které již bylo uskutečněno. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v rozsudku ze dne 13. září 2010, Éditions Odile Jacob v. Komise (T-279/04,

nezveřejněný, EU:T:2010:384), Tribunál uznal za přípustnou strukturu pro převod s odůvodněním, že před získáním povolení nedošlo k převodu žádné kontroly. Tribunál podle ní v tomto rozsudku potvrdil, že převod akcií na společnost založenou pouze za účelem jejich nabytí nevede k získání kontroly ze strany konečného nabyvatele, a tudíž nespadá do působnosti článku 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Zatřetí podle žalobkyně Tribunál v rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), konkrétně v bodě 148 a násl. uvedeného rozsudku týkajících se bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 odmítl úvahu, že v případě předčasného uskutečnění spojení musí být dvě operace považovány za „jediné spojení“ již jen z toho důvodu, že jsou úzce propojeny. V tomto ohledu podle ní z bodu 44 rozsudku ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), vyplývá, že bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 nepředstavuje právní základ, který by umožňoval učinit závěr o existenci „jediného spojení“. Postoj Komise vyjádřený v její žalobní odpovědi, podle kterého „jediný hospodářský plán“ spočívající ve dvou transakcích může zakládat „jediné spojení“, je podle žalobkyně tudíž nutné odmítnout. Žalobkyně dále odkazuje na bod 128 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), podle kterého je relevantním kritériem okamžik, kdy došlo k získání kontroly. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že pojem „jediné spojení“ nelze použít k prokázání předčasného uskutečnění spojení, a uvádí, že v bodě 151 uvedeného rozsudku Tribunál upřesnil, že pokud by tyto transakce společně nepostačovaly k přechodu kontroly cílového podniku, nedávalo by „žádný smysl“ je kvalifikovat jako jediné spojení. Konečně sama Komise podle ní v bodě 105 rozhodnutí Komise C(2014) 5089 final ze dne 23. července 2014, kterým se ukládá pokuta za uskutečnění spojení v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 (věc COMP/M.7184 – *Marine Harvest/Morpol*), tvrdila, že otázka, zda tyto dvě fáze byly součástí téže transakce, jinými slovy existence „jediného spojení“, je v rámci čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 „irelevantní“.

- 84 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 85 Zprv je třeba uvést, že bod 25 rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), se netýká existence Tribunálu, ale vztahuje se k odůvodnění Komise obsaženému v rozhodnutí přijatému ve zmíněné věci. Pokud jde o bod 85 uvedeného rozsudku, Tribunál sice skutečně uvedl, že z důvodu neexistence skutečného převzetí kontroly společností nelze „spornou kapitálovou účast v uvedené věci považovat za ‚spojení‘, které ‚již bylo uskutečněno‘“, avšak z tohoto tvrzení nelze dovozovat, že spojení nemůže být částečně uskutečněno operací, která přispívá ke změně kontroly.
- 86 Navíc, jak bylo zmíněno v bodě 74 výše, v rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281, bod 83), Tribunál uvedl, že získání podílu, který sám o sobě neposkytuje kontrolu ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004, může spadat do působnosti článku 7 uvedeného nařízení. Z tohoto rozsudku Tribunálu, který byl vydán před rozsudkem ze dne 31. května 2018, *Ernst & Young* (C-633/16, EU:C:2018:371), tak vyplývá, že uskutečnění spojení nemá být nutně vykládáno jako nabytí kontroly.
- 87 Rozsudek ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), tudíž nevylučuje, aby se zákaz uvedený v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 vztahoval i na částečné uskutečnění spojení, tedy na operace, které samy o sobě nepřevádějí kontrolu.

- 88 Zadruhé, pokud jde o rozsudek ze dne 13. září 2010, *Éditions Odile Jacob v. Komise* (T-279/04, nezveřejněný, EU:T:2010:384), je třeba opravit závěr, který z něj dovozuje žalobkyně, tedy že převod akcií na společnost založenou výhradně za účelem jejich nabytí nevedl k získání kontroly ze strany konečného nabyvatele, a tudíž nespadá do působnosti čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a to jeho zasazením do příslušného kontextu.
- 89 Na jedné straně věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. září 2010, *Éditions Odile Jacob v. Komise* (T-279/04, nezveřejněný, EU:T:2010:384), a projednávaná věc nejsou plně srovnatelné. Ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. září 2010, *Éditions Odile Jacob v. Komise* (T-279/04, nezveřejněný, EU:T:2010:384), žalobkyně namítala, že struktura pro převod spadá do působnosti čl. 3 odst. 5 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 1989, L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01 s. 31), zatímco v projednávané věci žalobkyně netvrdí, že by se na dotčenou strukturu pro převod vztahovala taková výjimka.
- 90 Vzhledem k tomu, že se jedná o dvě různé struktury pro převod, nelze závěry vyvozené ve vztahu k první struktuře obecně vztáhnout i na druhou strukturu.
- 91 Na druhé straně, jak zdůraznila Komise v bodě 175 napadeného rozhodnutí a jak uvedl Soudní dvůr rozhodující o kasačním opravném prostředku, ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. září 2010, *Éditions Odile Jacob v. Komise* (T-279/04, nezveřejněný, EU:T:2010:384), zněla žaloba podaná žalobkyní pouze na zrušení napadeného rozhodnutí, kterým Komise prohlásila dotčené spojení za slučitelné se společným trhem (rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, *Éditions Odile Jacob v. Komise*, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 36). Předmětem sporu tak byla legalita rozhodnutí Komise o povolení sloučení, a nikoli otázka předčasného uskutečnění spojení prostřednictvím struktury pro převod. Z tohoto důvodu Soudní dvůr konstatoval, že za účelem toho, aby se Tribunál mohl vyjádřit k legalitě sporného rozhodnutí, nebylo zapotřebí zkoumat otázku, zda společnost Lagardère SCA získala na základě dotčené operace převodu samostatně nebo spolu s bankou NBP kontrolu nad cílovými aktivy, a že konstatování Tribunálu týkající se této otázky tak musí být pokládána za nadbytečná (rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, *Éditions Odile Jacob v. Komise*, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 40).
- 92 Žalobkyně mimoto v každém případě ve zmíněné věci v žalobě podané k Tribunálu tvrdila, že převod cílových aktiv umožnil konečnému nabyvateli v okamžiku, kdy je získala účelová společnost, mít rozhodující vliv na činnosti spojené s těmito aktivy tím, že převodem cílových aktiv vznikla konečnému nabyvateli vlastnická práva nebo práva držby ke všem cílovým aktivům nebo jejich části ve smyslu čl. 3 odst. 3 písm. a) nařízení č. 4064/89, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1310/97 ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. 1997, L 180, s. 1; Zvl. vyd. 08/01 s. 164) (rozsudek ze dne 13. září 2010, *Éditions Odile Jacob v. Komise*, T-279/04, nezveřejněný, EU:T:2010:384, bod 119).
- 93 Žalobkyně ve zmíněné věci tak tvrdila, že již transakce vedoucí k nabytí cílových aktiv účelovou společností sama o sobě vedla k získání kontroly.
- 94 V této souvislosti Tribunál uvedl, že jelikož převod cílových aktiv v uvedeném případě nelze považovat za spojení ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení č. 4064/89, nemohl být porušen zákaz provést takovou operaci před jejím oznámením a prohlášením za slučitelnou se společným trhem, který stranám této operace ukládá článek 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89 (rozsudek ze dne 13. září 2010, *Éditions Odile Jacob v. Komise*, T-279/04, nezveřejněný, EU:T:2010:384, bod 171).

- 95 Toto prohlášení Tribunálu tedy bylo formulováno pouze v odpověď na tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí o povolení sloučení je neplatné mimo jiné z toho důvodu, že konečný nabyvatel získal prostřednictvím převodu buď výlučnou, nebo společnou kontrolu nad cílovými aktivy v okamžiku, kdy je nabyta účelová společnost (nepřímo, avšak plně vlastněná bankou NBP), a to bez předchozího oznámení spojení.
- 96 Tribunál tedy neposuzoval otázku, zda získání cílových aktiv účelovou společností představovalo částečné uskutečnění jediného spojení, jako v projednávané věci, ale otázku, zda toto získání provedené v rámci struktury pro převod jako takové přenášelo kontrolu na nabyvatele.
- 97 Zatřetí, pokud jde o rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), je třeba úvodem uvést, že mezi hlavními účastnicemi řízení je sporné, podle jakého kritéria bylo v napadeném rozhodnutí konstatováno, že došlo k předčasnému uskutečnění spojení.
- 98 Žalobkyně se totiž domnívá, že Komise v napadeném rozhodnutí považovala za dostačující prokázat, že mezitímní transakce a konečná transakce představují jediné spojení, zatímco správně mělo podle ní být uplatněno kritérium spočívající v posouzení, zda jí mezitímní transakce umožnila získat kontrolu nad společností TMSC.
- 99 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 99, že Komise v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 53 výše) nepovažovala za dostačující prokázat, že mezitímní transakce a konečná transakce představují jediné spojení, ale uvedla, zaprvé že mezitímní transakce a konečná transakce společně představují jediné spojení, zadruhé že mezitímní transakce částečně přispěla ke změně kontroly společnosti TMSC ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, *Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371)*, a že žalobkyně provedením této mezitímní transakce částečně uskutečnila jediné spojení spočívající v tom, že získala kontrolu nad společností TMSC, a zatřetí že toto částečné uskutečnění spojení před oznámením Komisi představuje porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 100 Pokud jde o odkaz žalobkyně na bod 148 a násl. rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), Tribunál na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, neodmítl úvahu, že v případě předčasného uskutečnění spojení musí být dvě operace považovány za „jediné spojení“ již jen z toho důvodu, že jsou úzce propojeny, jelikož ve skutečnosti pouze uvedl, že nařízení č. 139/2004 neobsahuje vyčerpávající definici podmínek, za nichž dvě transakce představují jediné spojení (rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise*, T-704/14, EU:T:2017:753, bod 150). Pokud jde o bod 44 rozsudku ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), na který žalobkyně rovněž odkazuje, v něm Soudní dvůr pouze uvedl, že jen ze samotného znění bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 nelze platně vyvozovat výklad pojmu „jediné spojení“, který by nebyl v souladu s ustanoveními tohoto nařízení. Z tohoto bodu tedy nelze dovozovat, že by Soudní dvůr ve zmíněném rozsudku odmítl přístup Komise, podle kterého „jediný hospodářský plán“ spočívající ve dvou transakcích může zakládat „jediné spojení“.
- 101 Ani Tribunál ani Soudní dvůr tak nezpochybnil skutečnost, že dvě transakce mohou zakládat jediné spojení, jak uvádí Komise.

- 102 V tomto ohledu Tribunál v bodě 90 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), uvedl, že Komise v několika rozhodnutích vycházela z pojmu „jediné spojení“ a že Tribunál tento pojem potvrdil mimo jiné v rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), přičemž Soudní dvůr toto konstatování nezpochybnil.
- 103 Pokud jde o odkaz na bod 128 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest* (T-704/14, EU:T:2017:753), je třeba zdůraznit, že zmíněná věc se týkala použití článku 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 na řadu transakcí, u kterých bylo nesporné, že kontrola cílového podniku byla získána již v rámci první transakce. Právě v tomto rámci dospěl Tribunál k závěru, že pokud k získání faktické výhradní kontroly nad jedním podnikem dojde již na základě první transakce, následující transakce, jimiž kupující získal další podíly v daném podniku, již nejsou pro získání kontroly relevantní (rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise*, T-704/14, EU:T:2017:753, bod 128). Z tohoto závěru tudíž nelze dovozovat, že by k předčasnému uskutečnění spojení mohlo dojít pouze v případě, že v kontextu takového jediného spojení, jako je spojení dotčené v projednávané věci, došlo ke změně kontroly při první transakci.
- 104 Pokud jde o odkaz na bod 151 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest* (T-704/14, EU:T:2017:753), je třeba uvést, že citace předložená žalobkyní je nepřesná, jelikož je neúplná. Tím, co by v tomto bodě podle Tribunálu „nedávalo smysl“, by totiž bylo, kdyby musely být všechny transakce, které jsou propojeny svými podmínkami nebo mají formu řady transakcí s cennými papíry uskutečněných během přiměřeně krátké doby, považovány za jediné spojení, a to i když by tyto transakce společně nepostačovaly k přechodu kontroly daného podniku (rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise*, T-704/14, EU:T:2017:753, bod 151). Tímto bodem tak Tribunál pouze zdůraznil, že jediné transakce, které jako celek převádějí kontrolu, mohou zakládat „jediné spojení“.
- 105 V projednávané věci však Komise v napadeném rozhodnutí netvrdí, že by samotná mezitímní transakce postačovala k přechodu kontroly nad společností TMSC na žalobkyni. V napadeném rozhodnutí totiž Komise dospěla k závěru, že kontrola nad společností TMSC přešla na žalobkyni konečnou transakcí, která spolu s mezitímní transakcí představuje jediné spojení.
- 106 Konečně argument žalobkyně odkazující na postoj Komise vyjádřený v bodě 105 rozhodnutí ve věci *Marine Harvest/Morpol* je irrelevantní, jelikož v uvedené věci se nejednalo o nabytí cílového podniku prostřednictvím struktury pro převod, jako je tomu v projednávané věci, ale o situaci, ve které Komise dospěla k závěru, že společnost *Marine Harvest ASA* získala kontrolu společnosti *Morpol ASA* díky jednorázovému nákupu 48,5 % akcií společnosti *Morpol*, a nikoliv díky velkému počtu dílčích transakcí týkajících se aktiv tvořících v konečném důsledku jedinou hospodářskou jednotku (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P EU:C:2020:149, bod 8).
- 107 Z výše uvedeného vyplývá, že druhou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout a s ní i celou první část uvedeného žalobního důvodu.

2. Ke druhé části, vycházející z neexistence částečného uskutečnění spojení porušujícího čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004

- 108 Je třeba uvést, že v části 4.1 napadeného rozhodnutí dospěla Komise k závěru, že mezitímní transakce a konečná transakce společně představují jediné spojení, neboť „jsou součástí jediného hospodářského plánu, jehož prostřednictvím [žalobkyně] získala od společnosti *Toshiba* kontrolu

nad společností TMSC“ (bod 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí). K tomuto závěru dospěla Komise na základě tří skutečností. Zaprvé mezitímní transakce byla uskutečněna výhradně s ohledem na následnou konečnou transakci (část 4.1.1 napadeného rozhodnutí). Zadruhé jediným účelem společnosti MS Holding bylo usnadnit žalobkyni získat kontrolu společnosti TMSC (část 4.1.2). Zatřetí žalobkyně byla jedinou stranou, která byla schopna určit konečného nabyvatele společnosti TMSC, a od okamžiku mezitímní transakce nesla hospodářské riziko celé operace (část 4.1.3).

- 109 Úvodem je třeba připomenout, že není významné, zda k nepřímému či přímému získání této kontroly došlo v rámci jedné či více etap prostřednictvím jedné či více transakcí, pokud dosažený výsledek představuje jediné spojení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 104).
- 110 Rovněž není významné, zda účastníci spojení při oznamování spojení Komisi předpokládají uzavřít dvě nebo více transakcí anebo zda je uzavřely již před oznámením. Komisi v každém případě přísluší posoudit, zda tyto transakce mají jednotnou povahu, a představují tedy jedno spojení ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004 (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 105).
- 111 Účelem takového postupu je zjistit v závislosti na skutkovém a právním stavu každého jednotlivého případu a ve snaze o odhalení hospodářské reality, která stojí na pozadí těchto operací, ekonomický cíl, který účastníci spojení sledují, a v případě několika právně odlišných transakcí posoudit, zda měly dotyčné podniky v úmyslu uzavřít každou transakci zvlášť, nebo zda naopak každá transakce představuje pouze součást komplexnější operace, bez níž by ji účastníci spojení nebyli uzavřeli (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 106).
- 112 Jinak řečeno, pro účely určení jednotné povahy dotčených transakcí je nutné posoudit v rámci každého případu, zda jsou tyto transakce na sobě navzájem závislé tak, že jedna z nich by se bez druhé neuskutečnila (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 107).
- 113 Tento postup jednak poskytuje podnikům, které oznamují spojení, právní jistotu pro veškeré transakce, jimiž se toto spojení uskutečňuje, a jednak umožňuje Komisi provést účinnou kontrolu těch spojení, která by mohla značně narušovat účinnou hospodářskou soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části. Tyto dva účely ostatně představují hlavní cíl nařízení č. 139/2004 (viz rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 108 a citovaná judikatura).
- 114 Z toho vyplývá, že ke spojení ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 139/2004 může dojít i v případě několika formálně odlišných právních transakcí, jestliže jsou tyto transakce na sobě navzájem závislé, takže by se jedny bez druhých neuskutečnily, a je-li jejich výsledkem svěřit jednomu nebo více podnikům přímou či nepřímou hospodářskou kontrolu nad činností jednoho či více dalších podniků (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 109).
- 115 Zejména s ohledem na tuto judikaturu je třeba posoudit pět výtek vznesených žalobkyní v rámci v pěti dílčích částí, podle nichž je zaprvé skutečnost, že „mezitímní transakce byla uskutečněna výhradně s ohledem na následnou konečnou transakci“, irelevantní a Komise ji neprokázala právně dostačujícím způsobem, zadruhé, jediným účelem společnosti MS Holding nebylo

„usnadnit žalobkyni získat kontrolu nad společností TMSC“, zatřetí, tvrzená pravomoc určit konečného nabyvatele a hospodářská rizika jsou irelevantní, začtvrté nejsou splněny podmínky „částečného uskutečnění“ ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), a zapáté mezitímní transakce „[nepřispěla] ke změně kontroly“ společnosti TMSC „na trvalém základě“ ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).

[omissis]

a) Ke čtvrté dílčí části, podle které nejsou splněny podmínky „částečného uskutečnění“ ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16)

- 214 Žalobkyně tvrdí, že v bodě 47 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), sice Soudní dvůr uznal, že za určitých okolností může „částečné uskutečnění“ představovat předčasné uskutečnění spojení, avšak takové „částečné uskutečnění“ může existovat pouze v případě získání „částečné kontroly“. To podle ní znamená, že nabyvatel získal určitý vliv na strategické rozhodování cílového podniku. Žalobkyně přitom neměla před vydáním povolení žádná zvláštní práva, která by jí umožňovala mít takový vliv na cílový podnik. Kromě toho, jelikož Soudní dvůr v bodě 46 uvedeného rozsudku upřesnil, že k porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 dochází pouze tehdy, pokud strany uskuteční operace přispívající k trvalé změně „kontroly“ cílového podniku, je podle žalobkyně „kontrola“ základní náležitostí, a to i v případě částečného uskutečnění. Konečně z bodu 61 výše uvedeného rozsudku, v němž Soudní dvůr rozhodl, že dotčené přípravné opatření nepřispělo k získání kontroly, jelikož nabyvatelky nezískaly možnost mít „jakýkoli vliv“ na cílový podnik, údajně vyplývá, že pokud nabyvatel nezískal „žádný vliv“, nedochází k částečnému uskutečnění spojení.
- 215 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 216 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého z bodu 47 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že k „částečnému uskutečnění“ spojení může dojít pouze v případě získání „částečné kontroly“, je tento argument nepřesný.
- 217 Podle bodu 47 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371) jakékoli částečné uskutečnění spojení spadá do působnosti čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 218 Jak bylo připomenuto v bodě 73 výše, z rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že kritériem použitým k určení, zda došlo k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, není otázka, zda došlo k získání kontroly – včetně „částečné kontroly“ – cílového podniku, nýbrž, jak tvrdí Komise, otázka, zda dotčená operace zcela nebo zčásti, fakticky či právně přispěla ke změně kontroly tohoto podniku.
- 219 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého z bodu 46 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že „kontrola“ je „základní“ náležitostí, je i toto tvrzení nepřesné.
- 220 Podle bodu 46 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), k uskutečnění spojení dojde v okamžiku, kdy strany spojení uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku.

- 221 Kromě toho z bodu 59 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), (viz bod 65 výše) vyplývá, že spojení může být uskutečněno operací, která zcela či zčásti, fakticky či právně přispívá ke změně kontroly cílového podniku.
- 222 To znamená, jak tvrdí Komise, že pokud operace „přispívají“ ke změně kontroly ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), představují částečné uskutečnění spojení, a to i pokud jde o operace, které samy o sobě neumožňují převod kontroly.
- 223 Pokud jde o argument žalobkyně, že z bodu 61 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že pokud nabyvatel nezískal „žádný vliv“, nedochází k částečnému uskutečnění spojení, je třeba uvést, že Soudní dvůr sice dospěl k závěru, že opatření dotčené ve zmíněné věci nespadá do působnosti čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a to mimo jiné z důvodu, že jím dotčený podnik nezískal možnost mít „jakýkoli vliv“ na cílové společnosti, avšak v projednávané věci žalobkyně jistý vliv měla, jelikož od data mezitímní transakce měla žalobkyně výhradní pravomoc určit konečného nabyvatele společnosti TMSC, a to bez ohledu na výsledky povolení spojení, jak připomíná Komise v bodě 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jak již bylo uvedeno (viz body 195 a 208 výše). Ačkoli tuto společnost nemohla žalobkyně získat sama, mohla přesto rozhodnout o tom, kdo bude jejím konečným nabyvatelem. Komise proto v bodě 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí právem uvedla, že žalobkyně získala díky mezitímní transakci možnost mít určitou míru vlivu na společnost TMSC.
- 224 Čtvrtou dílčí část je tedy třeba zamítnout.

b) K páté dílčí části, podle které mezitímní transakce „[nepřispěla] k trvalé změně kontroly“ nad společností TMSC ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16)

- 225 Žalobkyně se domnívá, že odůvodnění Komise obsažené v bodě 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého byla mezitímní transakce nezbytná k dosažení změny kontroly nad společností TMSC v tom smyslu, že měla přímou funkční vazbu na uskutečnění spojení, a podle kterého to znamená, že mezitímní transakce přispěla – přinejmenším částečně – ke změně kontroly cílového podniku ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), je nesprávné, a to z několika důvodů.

1) Ke kritériu přímé funkční vazby ve smyslu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16)

- 226 Žalobkyně tvrdí, že „přímá funkční vazba“ vyžadovaná Soudním dvorem v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), pro učinění závěru o existenci předčasného uskutečnění spojení je dána pouze v případě, že dané jednání samo o sobě zakládá změnu kontroly. Žalobkyně v této souvislosti připomíná, že podle bodu 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí neměla kontrolu nad společností TMSC. Ve zmíněném rozsudku podle ní Soudní dvůr vyloučil, že by byla porušena povinnost odložit spojení, pokud nabyvatel nezískal možnost mít „jakýkoli vliv“ na cílový podnik. Z bodů 48 a 49 uvedeného rozsudku podle ní navíc jasně vyplývá, že ani po sobě jdoucí operace, které jsou součástí jediného spojení, nepředstavují předčasné uskutečnění spojení, pokud není první operace „nezbytná“ ke změně kontroly, ale je pouze „podpůrná“ či „přípravná“. V tomto případě podle ní nebyl převod akcií na společnost MS Holding nezbytný k tomu, aby žalobkyně získala kontrolu nad společností TMSC.

- 227 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 228 Jak již bylo uvedeno v bodě 73 výše, kritériem použitým v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), pro účely určení, zda došlo k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, není otázka, zda došlo k získání kontroly cílového podniku, nýbrž otázka, zda dotčená operace zcela nebo zčásti, fakticky či právně přispěla ke změně kontroly uvedeného podniku.
- 229 Skutečnost, že žalobkyně v přechodném období neměla kontrolu nad společností TMSC, která je zdůrazněna v bodě 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí a na kterou žalobkyně odkazuje, tak neznamená, že tato mezitímní transakce nepřispěla zcela nebo zčásti ke změně kontroly cílového podniku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 46).
- 230 Je tedy nutné odmítnout argument žalobkyně, podle kterého je „přímá funkční vazba“ údajně vyžadovaná Soudním dvorem v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), k tomu, aby mohla být konstatována existence předčasného uskutečnění spojení, dána pouze v případě, že dané jednání samo o sobě zakládá změnu kontroly.
- 231 Podle bodu 49 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), operace, které nejsou nezbytné ke změně kontroly, jelikož nemají přímou funkční vazbu na uskutečnění spojení, nesplňují kritérium, aby přispívaly ke změně kontroly, a tudíž neporušují čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, pokud jsou uskutečněny před oznámením a povolením spojení.
- 232 V projednávané věci na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, byla mezitímní transakce nezbytná, jak je uvedeno v bodě 149 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož zaprvé bez strukturování transakce do dvou fází navrženého žalobkyní by se společnost Toshiba nemohla vzdát kontroly společnosti TMSC a nezvratně získat platbu od společnosti TMSC před koncem března 2016, neboť společnost Toshiba by musela čekat na povolení k prodeji společnosti TMSC od orgánů pro ochranu hospodářské soutěže. Zadruhé v rámci této dvoufázové struktury představovala mezitímní transakce fázi nezbytnou ke změně kontroly nad společností TMSC. Tato dvoufázová struktura měla umožnit na jedné straně, aby za pomoci mezitímní transakce koupil prostřední kupující všechny akcie společnosti TMSC s hlasovacím právem, avšak nebylo by nutné splnit požadavky na oznámení, a na druhé straně, aby žalobkyně nevratně zaplatila společnosti Toshiba cenu za společnost TMSC a zároveň měla co největší jistotu, že nakonec získá kontrolu nad společností TMSC. Zatřetí žádná z hypotetických alternativních struktur transakce nemohla uspokojit potřebu společnosti Toshiba získat do 31. března 2016 významný kapitálový příspěvek.
- 233 Kromě toho, jak uvádí Komise v bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Soudní dvůr v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), nekvalifikoval „přímou funkční vazbu“ jako zvláštní požadavek odlišný od požadavku, aby operace přispěla ke změně kontroly, který musí být splněn, aby spadala do působnosti čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Kritériem použitým v tomto rozsudku je otázka, zda dotčená operace přispěla zcela nebo zčásti, fakticky či právně, ke změně kontroly cílového podniku (viz bod 73 výše).
- 234 Konečně v bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise cituje vyjádření žalobkyně učiněné po oznámení námitek, v němž sama žalobkyně uvádí, že „s ohledem na finanční situaci společnosti Toshiba bylo založení MS Holding [...] nezbytné k tomu, aby mohla Toshiba prodat společnost TMSC“.

325 Na základě této odpovědi je třeba mít za to, že žalobkyně sama připustila, že mezitímní transakce měla „přímou funkční vazbu“ na změnu kontroly nad společností TMSC.

[omissis]

3. Ke třetí části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení při uplatňování pojmu „částečné uskutečnění jediného spojení“

302 Úvodem žalobkyně zdůrazňuje kontext, ve kterém bylo napadené rozhodnutí přijato. Podle žalobkyně se Komise nemůže opírat o pojem „jediné spojení“, aby prokázala existenci porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Komise podle ní zaměňuje dva různé pojmy, a to na jedné straně pojem „jediné spojení“, který se podle ní týká otázky pravomoci a umožňuje určit, zda mají být dvě různé operace oznámeny Komisi společně, to znamená zejména ověřit, zda je třeba konsolidovat obrat z obou operací pro účely výpočtu prahových hodnot pro oznámení, a na druhé straně pojem „spojení“ v kontextu tvrzeného předčasného uskutečnění spojení v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Žalobkyně dodává, že právě proto, že Komise nenašla žádný důkaz o tom, že by žalobkyně kontrolovala společnost TMSC od okamžiku mezitímní transakce, vytvořila si novou, inovativní teorii „částečného uskutečnění jediného spojení“. Komise tak podle ní účelově zavedla nové pravidlo zakazující struktury označované jako struktury pro převod, a to i v případech, kdy nevedou k získání kontroly před povolením.

303 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.

304 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že pojem „jediné spojení“ se týká pouze otázky pravomoci Komise v závislosti na tom, zda jsou či nejsou splněny určité prahové hodnoty, ale nikoli otázky možného porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, postačí konstatovat, že Soudní dvůr již rozhodl, že argumenty, které vedly k závěru, že operace spadají pod pojem „jediné spojení“, fakticky zároveň znamenají, že tyto operace spadají do působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004 (v tomto smyslu rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 53). To, co spadá pod pojem „jediné spojení“, tak zároveň spadá do působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004, a tedy logicky i do působnosti článku 4 uvedeného nařízení.

305 Pokud jde o argument žalobkyně, že Komise zavedla nové pravidlo zakazující struktury označované jako struktury pro převod, a to i v případech, kdy nevedou k získání kontroly před povolením, je třeba toto tvrzení upřesnit.

306 Jak již totiž bylo uvedeno v bodě 73 výše, z rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), vyplývá, že pro účely určení, zda došlo k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, není nezbytné, aby byla získána kontrola cílového podniku. Dostačující může být, že daná transakce zcela nebo zčásti, fakticky či právně přispěla ke změně kontroly uvedeného podniku.

307 Nicméně je pravda, že toto je první případ, kdy Komise konstatovala porušení oznamovací povinnosti a povinnosti odložit spojení v souvislosti s jediným spojením zahrnujícím strukturu pro převod.

308 Na podporu třetí části žalobkyně rozvíjí svou argumentaci ve třech bodech.

a) K argumentu, podle kterého pojem „jediné spojení“ nemůže být založen na bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004

- 309 Podle bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 *in fine* je vhodné „považovat za jediné spojení operace, které jsou úzce propojeny buď propojením jejich podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období“.
- 310 Žalobkyně tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí neprokázala existenci propojení podmínek mezi mezitímní a konečnou transakcí. Pokud by v rámci postupu kontroly nebyla získána nezbytná povolení, mohla žalobkyně údajně najít pro opce na akcie jiného kupujícího. Navíc podle žalobkyně se závěr Komise ohledně existence jediného spojení obsažený v napadeném rozhodnutí nemůže opírat o bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, což konstatoval jak Tribunál v rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), tak Soudní dvůr v rozsudku ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149). Žalobkyně dále zdůrazňuje, že v bodě 126 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), Tribunál upřesnil, že z rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), nelze vyvodit, že každé navzájem závislé transakce představují nutně jediné spojení. Konečně žalobkyně zdůrazňuje, že podle bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 je pojem „jediné spojení“ relevantní pouze ve dvou situacích: pokud jsou dvě operace propojeny propojením jejich podmínek a pokud jsou uskutečněny v přiměřeně krátkém období. Projednávaná věc přitom podle ní neodpovídá ani jedné z těchto dvou situací. Tyto dvě akvizice údajně nebyly provedeny v přiměřeně krátké době, jelikož žalobkyně mohla uplatnit své akciové opce až devět měsíců po mezitímní transakce.
- 311 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 312 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Komise v napadeném rozhodnutí nepředložila důkazy o existenci propojení podmínek mezi mezitímní a konečnou transakcí, stačí konstatovat, že toto tvrzení je nepřesné, jak bylo uvedeno v bodech 228 až 235 výše.
- 313 V tomto ohledu nemůže být tento závěr zpochybněn skutečností, že nebylo zcela jisté, že orgány pro hospodářskou soutěž udělí potřebná povolení.
- 314 Kromě toho, že pravděpodobnost získání povolení byla vysoká, jak uvádí sama žalobkyně, by totiž odmítnutí ze strany orgánů pro hospodářskou soutěž nevedlo ke zrušení transakce. Žalobkyně zaplatila cenu za společnost TMSC společnosti Toshiba nevratně a posledně uvedená si ji mohla včas zaúčtovat. Okolnost, zda se žalobkyně skutečně stala konečným nabyvatelem společnosti TMSC, nebo zda ji měla prodat třetí osobě, kterou by sama vybrala, je tudíž irelevantní.
- 315 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Komise nemůže zakládat svůj závěr o existenci jediného spojení, obsažený v napadeném rozhodnutí, na bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, je pravda, jak uvedl Tribunál v bodě 91 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), že pojem „jediné spojení“ je uveden pouze v bodě 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, a nikoli v člácích tohoto nařízení (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 42).
- 316 V bodě 150 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), Tribunál konstatoval, že tento bod odůvodnění neobsahuje vyčerpávající definici podmínek, za kterých dvě operace představují jediné spojení. V této souvislosti se opíral o zvláštní povahu

uvedeného bodu odůvodnění, který sice může pomoci objasnit, jak je nutné vykládat právní normu, avšak nemůže takovou normu představovat, protože sám nemá právně závaznou povahu (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 43).

- 317 I když bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 může sloužit jako prvek výkladu ustanovení tohoto nařízení, jen ze samotného znění tohoto bodu odůvodnění nelze platně vyvozovat výklad pojmu „jediné spojení“, který by nebyl v souladu s těmito ustanoveními. V tomto ohledu měl Soudní dvůr ostatně opakovaně možnost uvést, že body odůvodnění aktu Unie nemají právní závaznost a nemohou být užitečně uplatňovány jako důvod pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného aktu ani pro výklad těchto ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 44).
- 318 V projednávané věci je třeba konstatovat, že Komise nezaložila napadené rozhodnutí pouze na bodě 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, ale na článku 3 nařízení č. 139/2004 vykládaném s ohledem na tento bod odůvodnění.
- 319 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející z bodu 126 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), je pravda, že v něm Tribunál v odpovědi na tvrzení žalobkyně ve zmíněné věci vycházející z pojmu „propojení podmínek“ uvedeného v bodě 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 uvedl, že z bodu 107 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64) – podle kterého je pro účely určení jednotné povahy dotčených transakcí nutné posoudit v rámci každého případu, zda jsou tyto transakce na sobě navzájem závislé tak, že jedna z nich by se bez druhé neuskutečnila – nelze vyvodit, že každé navzájem závislé transakce představují nutně jediné spojení.
- 320 Je však třeba uvést, že okolnosti zmíněného případu se od projednávané věci liší.
- 321 Zmíněný případ se týkal akvizice norského producenta a zpracovatele lososů, společnosti Morpol. V prvním kroku nabyvatelka uzavřela smlouvu o nákupu akcií, kterou bez předchozího oznámení získala 48,5 % základního kapitálu společnosti Morpol. Ve druhém kroku získala zbývající akcie prostřednictvím předložení povinné nabídky k jejich odkupu.
- 322 Tribunál konstatoval, že v tomto případě došlo k nabytí kontroly již okamžikem uzavření smlouvy o nákupu akcií (rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise*, T-704/14, EU:T:2017:753, bod 132).
- 323 Tribunál tudíž dospěl k závěru, že z rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), nelze vyvodit, že v situaci, v níž k získání kontroly nad jediným podnikem došlo na základě jediné transakce, je nezbytné mít za to, že daná transakce je součástí jediného spojení, jestliže nákup akcií vedoucí k získání kontroly a následná povinná veřejná nabídka k odkupu jsou na sobě navzájem závislé (rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise*, T-704/14, EU:T:2017:753, bod 133).
- 324 To znamená, jak zdůrazňuje Komise, že smyslem omezení stanoveného v bodě 126 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), bylo pouze vyloučení specifické situace popsané v bodě 133 tohoto rozsudku, a nikoli odmítnutí pojmu „jediné spojení“.

- 325 Tribunál ostatně uvedl, že Komise z pojmu „jediné spojení“ vycházela v několika rozhodnutích (rozsudek ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise*, T-704/14, EU:T:2017:753, bod 90), a Tribunál tento koncept potvrdil zejména v rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64).
- 326 Závěrem je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr rozsudkem ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), zamítl kasační opravný prostředek proti rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753).

b) K argumentu, že bod 35 konsolidovaného sdělení Komise k otázkám příslušnosti není dostatečným základem pro pojmy „jediné spojení“ a „částečné uskutečnění“ použité Komisí

1) K argumentu, podle kterého konsolidované sdělení Komise k otázkám příslušnosti není dostatečným právním základem a není právně závazné

- 327 Žalobkyně na jedné straně tvrdí, že konsolidované sdělení Komise k otázkám příslušnosti („dále jen konsolidované sdělení“) není odpovídajícím právním základem ve věcech předčasného uskutečnění spojení, neboť neřeší otázku, kterým okamžikem je spojení uskutečněno ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. I kdyby bylo možné považovat „operace zahrnující účelovou společnost“ ve smyslu bodu 35 konsolidovaného sdělení za „jediné spojení“, neznamená podle ní uvedený bod konsolidovaného sdělení, že by „částečné uskutečnění“ „struktury pro převod“ představovalo porušení čl. 4 odst. 1 [nebo] čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Na druhé straně žalobkyně tvrdí, že konsolidované sdělení není pro účastnice řízení závazné, neboť se odchyluje od nařízení č. 139/2004 a použitelné judikatury.
- 328 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 329 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého konsolidované sdělení nepředstavuje dostatečný právní základ, je třeba uvést, že v bodě 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že pro účely určení, zda několik operací tvoří součást jediného spojení, je v souladu s rozsudkem ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64, bod 106), třeba vycházet z „ekonomick[ého] cíl[e], který účastníci spojení sledují“ (viz bod 111 výše).
- 330 V bodě 99 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí dále Komise uvedla, že „mezitímní transakce přispěla (přinejmenším částečně) ke změně kontroly nad společností TMSC ve smyslu rozsudku [ze dne 31. května 2018, *Ernst & Young* (C-633/16, EU:C:2018:371)]”; provedením mezitímní transakce [žalobkyně] částečně uskutečnila jediné spojení spočívající v získání kontroly nad společností TMSC [ze strany žalobkyně].
- 331 Konečně v bodě 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vysvětlila, že mezitímní transakce a konečná transakce podle jejího názoru představují jediné spojení ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004 a judikatury unijních soudů, jelikož jsou sice z právního hlediska oddělené, avšak tvoří součást jediného hospodářského projektu, kterým žalobkyně získala od společnosti Toshiba kontrolu nad společností TMSC. V tomto bodě odůvodnění Komise dodala, že po sobě jdoucí transakce uzavřené mezi společnostmi Toshiba, MS Holding a žalobkyní blízce odpovídají typu struktury transakce představující jediné spojení, která je popsána v bodě 35 konsolidovaného sdělení.

- 332 Komise tak v napadeném rozhodnutí použila pojem „jediné spojení“, jak jej vyložil Tribunál v rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), a dospěla k závěru, že mezitímní transakce vedla k částečnému uskutečnění jediného spojení na základě čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, jak je vyložil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 31. května 2018, *Ernst & Young* (C-633/16, EU:C:2018:371). Bod 35 konsolidovaného sdělení zmínila Komise pouze podpůrně.
- 333 Tvrzení žalobkyně, že konsolidované sdělení představuje právní základ napadeného rozhodnutí, je tedy nesprávné.
- 334 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého pro ni není konsolidované sdělení právně závazné, napadené rozhodnutí není založeno na konsolidovaném sdělení, jak bylo uvedeno výše. Kromě toho není založeno ani na jiných bodech konsolidovaného sdělení.
- 335 Argument žalobkyně, podle kterého není konsolidované sdělení dostatečným právním základem a není právně závazné, je tedy třeba odmítnout.

2) K argumentu, že nejsou splněny podmínky stanovené v bodě 35 konsolidovaného sdělení

- 336 Žalobkyně tvrdí, že i pokud by byl bod 35 konsolidovaného sdělení v projednávané věci použitelný, nejsou splněny podmínky „smlouvy o převodu“, jelikož podle tohoto bodu zaprvé „[p]rozatímní nabyvatel obvykle získá podíly ‚jménem‘ konečného nabyvatele“, zatímco společnost MS Holding nezískala společnost TMSC „jménem“ žalobkyně, a za druhé mezi „prvním nabyvatelem“ a „konečným nabyvatelem“ neexistoval žádný „přímý kontakt“ ani „dohoda o budoucím dalším prodeji podniku“. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že společnost MS Holding mohla vykonávat všechna hlasovací práva ve společnosti TMSC a že členové představenstva společnosti MS Holding mohli převést své akcie, jelikož byli oprávněni převést akcie třídy A bez souhlasu žalobkyně. Hypotetický převod akcií třídy A ze strany členů představenstva společnosti MS Holding podle ní vyžadoval pouze souhlas členů představenstva společnosti TMSC, přičemž společnost MS Holding mohla takový souhlas snadno získat, jelikož měla pravomoc odvolat nebo nahradit celé představenstvo společnosti TMSC.
- 337 Komise tyto argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 338 Je třeba připomenout, že bod 35 konsolidovaného sdělení, na který se v napadeném rozhodnutí odkazuje podpůrně, jak již bylo uvedeno (viz body 332 a 334 výše), nepředstavuje právní základ napadeného rozhodnutí.
- 339 Argument žalobkyně, podle kterého nejsou splněny podmínky stanovené v bodě 35 konsolidovaného sdělení, je tudíž třeba odmítnout.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

- 2) Společnost Canon Inc. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Norkus

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 18. května 2022.

Podpisy